

4. 12. 2000

Vezměte, prosíme, na vědomí, že text článku odpovídá platné právní úpravě ke dni publikace.

Prodloužení lhůty ke splnění povinností

Podstatnou a významnou skutečností, pro kterou může soud určit v rozsudku delší dobu ke splnění povinnosti než tři dny, jsou i majetkové poměry toho, komu je rozsudkem povinnost ukládána.

Podstatnou a významnou skutečností, pro kterou může soud určit v rozsudku delší dobu ke splnění povinnosti než tři dny, jsou i majetkové poměry toho, komu je rozsudkem povinnost ukládána.

(Rozsudek Nejvyššího soud České republiky ze dne 31.10.2000, sp. zn.25 Cdo 516/99)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl ve věci žaloby o zaplacení 750.000,- Kč s příslušenstvím, vedené u Obvodního soudu pro Prahu 1 pod sp. zn. 15 C 50/94 tak, že dovolání žalobců i žalovaných zamítl.

Z o d ů v o d n ě n í :

Žalobci se domáhali zaplacení částky 934.167,- Kč s příslušenstvím sestávající z částky 750.000,- Kč z titulu nesplnění dluhu ze smlouvy o půjčce ze dne 7. 4. 1991 ve znění dodatku ze dne 22. 6. 1993, z částky 127.500,- Kč na dohodnutém padesátiprocentním výnosu z podnikatelské činnosti žalovaných a z částky 56.667,- Kč představující 16% úrok z prodlení z částky 250.000,- Kč, kterou žalovaní použili v rozporu se smlouvou o půjčce, a to za dobu od 1. 1. 1993 do 31. 5. 1994.

Obvodní soud pro Prahu 1 rozsudkem ze dne 2. 2. 1996 č. j. 15 C 50/94-76 uložil žalovaným povinnost zaplatit žalobcům společně a nerozdílně částku 130.029,- Kč s úroky z prodlení od 1. 10. 1993 do 31. 1. 1996 ve výši 26.759,- Kč a dále 16 % úroky z této částky od 1. 2. 1996 do zaplacení, vše v pravidelných čtvrtletních splátkách po 20.000,- Kč, ohledně částky 804.138,- Kč žalobu zamítl a rozhodl o náhradě nákladů řízení. Vyšel ze zjištění, že v období od listopadu 1990 do února 1992 žalobci ze svých společných peněz předali žalovaným na pořízení půdní vestavby jejich domu celkem 40.000,- DM, což podle tehdy platných přepočtů činilo 713.620,- Kč. Soud dovodil neplatnost smlouvy o půjčce ve smyslu § 37 obč. zák. s odůvodněním, že smlouva nebyla učiněna vážně a její dodatek navíc ani svobodně; ačkoliv se účastníci nedohodli na právním důvodu poskytnutí peněz, byli podle soudu srozuměni s tím, že nejde o dar, a poskytnuté peníze chápali jako půjčku, kterou jsou žalovaní povinni podle § 387 občanského zákoníku ve znění účinném do 31. 12. 1991 vrátit v rozsahu, v němž dosud svůj dluh nesplnili. Jestliže nebyl dohodnut režim splátek a žalobci dopisem ze dne 29. 11. 1992 požádali žalované o zaplacení 2.000,- USD a od 1. 1. 1993 měsíčních splátek 10.000,- Kč, aniž by splatnost byla podmíněna ztrátou výhody splátek, pak žalovaní, kteří k době rozhodování soudu splatili 297.091,- Kč, dluží dosud splatných 130.029,- Kč. Soud přitom neuznal námitku promlčení vznesenou žalovanými, neboť tříletá promlčecí doba počala běžet nejdříve 29. 11. 1992 a v době podání žaloby ještě neuplynula. Nárok na zaplacení částky odpovídající padesátiprocentnímu podílu na výnosu podnikání žalovaných neshledal soud důvodným, neboť existence dohody, která by takové právo žalobcům zakládala, nebyla v řízení prokázána.

K odvolání všech účastníků Městský soud v Praze usnesením ze dne 13. 9. 1996 č. j. 18 Co 274/96-99

rozsudek soudu prvního stupně zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Dovodil, že napadený rozsudek trpí procesními vadami, a neztotožnil se ani s právními závěry soudu prvního stupně. Uložil mu zabývat se otázkou pravomoci soudů České republiky a otázkou, kterého právního řádu při rozhodování použít, dále rozhodnout o částečném zpětvzetí návrhu, a zavázal jej ve smyslu ustanovení § 226 o.s.ř. právním názorem, že mezi účastníky byla uzavřena platná smlouva o půjčce, jejímž předmětem byla mezi účastníky nesporná částka 700.000,- Kč, jejíž splatnost nastala dnem 1. 10. 1993.

Poté, co žalobci vzali žalobu částečně zpět ohledně částky 184.167,- Kč (nárok na zaplacení padesátiprocentního podílu na zisku žalovaných a samostatně vyčísleného úroku z prodlení) a požadovali pouze vrácení půjčky ve výši 750.000,- Kč s příslušenstvím, Obvodní soud pro Prahu 1 usnesením ze dne 7. 2. 1997 č. j. 15 C 50/94-130 řízení co do částky 184.167,- Kč zastavil a rozsudkem ze dne 7. 2. 1997 č. j. 15 C 50/94-109 uložil žalovaným povinnost zaplatit žalobcům společně a nerozdílně částku 202.909,- Kč s 16 % úrokem z prodlení od 1. 2. 1997 do zaplacení a dále úroky z prodlení ve výši 180.019,- Kč z částky 602.909,- Kč za období od 1. 10. 1993 do 30. 1. 1997, to vše v pravidelných čtvrtletních splátkách po 20.000,- Kč pod ztrátou výhody splátek, ohledně částky 547.091,- Kč s příslušenstvím žalobu zamítl a rozhodl o náhradě nákladů řízení. Soud dovodil, že v právní věci je dána pravomoc soudů České republiky a právní vztahy účastníků se řídí českým právem. S odkazem na závazný právní názor odvolacího soudu vzal za prokázané, že žalobci půjčili žalovaným částku 700.000,- Kč splatnou ke dni 30. 9. 1993, z níž uhradili celkem 497.091,- Kč, proto jim zbývá doplatit 202.909,- Kč s příslušenstvím, které se diferencovaně odvíjí od prodlení běžícího od 1. 10. 1993 k datům jednotlivých postupných splátek dluhu.

Proti rozsudku obvodního soudu ze dne 7. 2. 1997 podali žalobci i žalovaní odvolání, žalovaní však své odvolání vzali zpět. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 17. 7. 1998 č. j. 18 Co 227/98-150 odvolací řízení o odvolání žalovaných do vyhovujícího výroku ve věci samé zastavil, rozsudek soudu prvního stupně v napadeném vyhovujícím výroku ve věci samé změnil ve lhůtě k plnění tak, že žalovaní jsou povinni společně a nerozdílně přisouzenou částku s příslušenstvím zaplatit žalobcům do tří dnů od právní moci rozsudku, v zamítavém výroku rozsudek soudu prvního stupně potvrdil, změnil výrok o náhradě nákladů řízení a rozhodl o náhradě nákladů odvolacího řízení. Odvolací soud shledal čtvrtletní splátky 20.000,- Kč v hrubém nepoměru k výši zbytku dluhu a vzhledem k časovému odstupu od data splatnosti dluhu dovodil, že v daném případě nejsou splněny podmínky pro povolení splátek podle § 160 odst. 1 o.s.ř. V ostatním odkázal na odůvodnění rozhodnutí soudu prvního stupně a doplnil, že pokud žalobci nenavrhli žádné důkazy, které by mohly změnit závazný závěr o výši půjčky, vycházel soud prvního stupně správně z nesporné výše 700.000,- Kč, jejíž splatnost nastala dne 1. 10. 1993. Správně rovněž započítal do splacené části dluhu i částku 57.091,- Kč, neboť podle občanského zákoníku ve znění účinném po 1. 1. 1993 nelze dovodit, že by tato částka byla uhrazena na splnění příslušenství.

Žalobci podali proti potvrzujícím výrokům rozsudku odvolacího soudu dovolání, jehož přípustnost dovozují z ustanovení § 238 odst. 1 písm. b/ o.s.ř. a jež odůvodňují dovolacími důvody podle § 241 odst. 3 písm. b/, c/ a d/ o.s.ř., neboť mají za to, že soudy obou stupňů nezdůvodnily případnou neplatnost nebo nepoužitelnost smlouvy o půjčce ze dne 7. 4. 1991 a jejího dodatku ze dne 22. 6. 1993. Odvolací soud podle žalobců nesprávně zhodnotil výši půjčky i výši splacených částek, ačkoliv z dodatku smlouvy o půjčce nesporně vyplývá výše půjčky v částce 750.000,- Kč. Podle žalobců právo na vrácení půjčky na rozdíl od její splatnosti pojmově vzniká současně s uzavřením smlouvy o půjčce. Splatnost příslušenství vzniká každým dnem prodlení a právní úprava nedává oporu pro jejich oddělené placení až po splacení dluhu. Žalobci navrhují, aby dovolací soud zrušil napadený rozsudek odvolacího soudu i soudu prvního stupně a vrátil věc soudu prvního stupně k dalšímu řízení. Žalovaní podali dovolání proti výroku rozsudku odvolacího soudu, jímž byla změněna lhůta k plnění, a proti výroku o náhradě nákladů řízení. Podle žalovaných odvolací soud na rozdíl od soudu prvního stupně nerozhodl v souladu s ustanovením § 160 o.s.ř., neboť žalobci mají mnohonásobně vyšší

příjmy než žalovaní, kteří navíc mají vyživovací povinnost k dítěti, jež není schopno se živit samo. Vzhledem k tomu, že žalobci v odvolání požadovali pouze zvýšení čtvrtletních splátek z 20.000,- Kč na 45.000,- Kč, nikoliv splatit celý dluh v nejkratší přípustné lhůtě, překročil podle žalovaných odvolací soud rozsah přezkumné činnosti a porušil dispoziční zásadu občanského soudního řízení. Žalobci byli v odvolání neúspěšní do částky 547.091,- Kč, zatímco žalovaní jen do částky 13.656,- Kč a proto jim mělo být přiznáno právo na náhradu nákladů odvolacího řízení. Žalovaní navrhují, aby dovolací soud napadený rozsudek odvolacího soudu ve výroku o lhůtě k plnění a ve výrocích o náhradě nákladů řízení zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení.

Žalovaní v písemném vyjádření k dovolání žalobců navrhli, aby bylo zamítnuto.

Nejvyšší soud České republiky jako soud dovolací (§ 10a o.s.ř.) po zjištění, že dovolání proti pravomocnému rozsudku odvolacího soudu bylo podáno oprávněnými osobami - účastníky řízení - ve lhůtě uvedené v ustanovení § 240 odst. 1 o.s.ř., přezkoumal rozsudek ve smyslu ustanovení § 242 o.s.ř. a dospěl k závěru, že dovolání žalobců směřuje proti rozhodnutí, proti němuž není tento mimořádný opravný prostředek přípustný, a že dovolání žalovaných není důvodné.

Podle § 236 odst. 1 o.s.ř. lze dovoláním napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští.

Dovolání je přípustné proti rozhodnutí odvolacího soudu, jestliže trpí vadami uvedenými v § 237 odst. 1 o.s.ř.

Dovolání je dále přípustné proti rozsudku odvolacího soudu, jímž byl změněn rozsudek soudu prvního stupně ve věci samé (§ 238 odst. 1 písm. a/ o.s.ř.), nebo jímž byl potvrzen rozsudek soudu prvního stupně, kterým soud prvního stupně rozhodl jinak než v dřívějším rozsudku proto, že byl vázán právním názorem odvolacího soudu, který dřívější rozhodnutí zrušil (§ 238 odst. 1 písm. b/ o.s.ř.). Podle § 238 odst. 2 písm. a/ o.s.ř. není dovolání podle odstavce 1 tohoto ustanovení přípustné ve věcech, v nichž dovoláním dotčeným výrokiem bylo rozhodnuto o peněžitém plnění nepřevyšujícím 20.000,- Kč a v obchodních věcech 50.000,- Kč.

Předpokladem přípustnosti dovolání podle ustanovení § 238 odst. 1 písm. b/ o.s.ř. je kromě jiného i to, aby soud prvního stupně pozdějším rozsudkem rozhodl jinak proto, že byl vázán právním názorem odvolacího soudu, obsaženým ve zrušovacím rozhodnutí. Zákon zde má na mysli situaci, kdy nezávislé rozhodnutí věci soudem prvního stupně bylo vyloučeno nebo omezeno tím, že byl povinen vycházet ze závazného právního názoru odvolacího soudu do té míry, že tento právní názor byl jediné a výhradně určující pro rozhodnutí ve věci. Právní názor musí mít na rozhodnutí ve věci takový vliv, že soud prvního stupně nemůže uplatnit své názory při rozhodování věci samé. Tam, kde není takovýto vliv na pozdější rozsudek soudu prvního stupně (mezi závazným právním názorem obsaženým ve zrušovacím rozhodnutí a pozdějším odlišným rozsudkem soudu prvního stupně není vztah příčinné souvislosti), nelze dovozovat ani přípustnost dovolání podle ustanovení § 238 odst. 1 písm. b/ o.s.ř.

Zároveň je třeba zkoumat, zda soud prvního stupně v novém rozhodnutí rozhodl v důsledku vázanosti právním názorem odvolacího soudu skutečně jinak, než ve svém rozhodnutí předchozím. I zde je totiž přípustnost dovolání (obdobně jako v § 238 odst. 1 písm. a/ o.s.ř.) založena na rozdílnosti - (nesouhlasnosti) rozsudku odvolacího soudu s rozsudkem soudu prvního stupně; tato rozdílnost se v podmínkách ustanovení § 238 odst. 1 písm. b/ o.s.ř. projevuje v odlišnosti rozhodnutí soudu prvního stupně vydaného před jeho zrušením a rozhodnutí vydaného poté v příčinné souvislosti se závazným právním názorem odvolacího soudu. O nesouhlasná rozhodnutí pak jde tehdy, jestliže okolnosti významné pro rozhodnutí věci byly posouzeny v obou rozhodnutích soudu prvního stupně rozdílně, takže práva a povinnosti stanovené účastníkům jsou podle závěrů těchto rozsudků odlišné. Odlišností

nelze ovšem rozumět rozdílné právní posouzení, pokud nemělo vliv na obsah práv a povinností účastníků, ale jen takový závěr, který rozdílně konstituuje nebo deklaruje práva a povinnosti v právních vztazích účastníků. Okolnost, jak soud formuloval výrok svého rozsudku není sama o sobě významná; pro posouzení přípustnosti dovolání z hlediska ustanovení § 238 odst. 1 písm. b/ o.s.ř. je podstatné porovnání obsahu obou rozsudků.

Z uvedeného je zřejmé, že v posuzovaném případě nelze přípustnost dovolání podle ustanovení § 238 odst.1 písm. b/ o.s.ř. dovodit. Jak vyplývá z obsahu spisu, zamítl soud prvního stupně rozsudkem ze dne 2. 2. 1996 č. j. 15 C 50/94-76 jedním výrokem žalobu ohledně částky 804.138,- Kč. Jestliže tak byla v plném rozsahu zamítnuta žaloba o zaplacení částky 127.500,- Kč na výnosu z podnikatelské činnosti žalovaných a o zaplacení částky 56.667,- Kč představující 16% úrok z prodlení, je zřejmé, že nárok na vrácení peněz poskytnutých podle smlouvy o půjčce byl shledán nedůvodným a žaloba tedy ohledně něj byla zamítnuta v rozsahu 619.971,- Kč (oproti žalobci tvrzené výši půjčky 750.000,- Kč bylo prokázáno plnění žalobců v cizí měně odpovídající pouze částce 713.620,- Kč, z níž je ke dni rozhodnutí splatná pouze část dluhu ve výši 427.120,- Kč, a žalovaní již zaplatili 297.091,- Kč). Tento rozsudek byl zrušen usnesením odvolacího soudu pro některé procesní nedostatky a odvolací soud uložil soudu prvního stupně přihlídnout k částkám, které budou případně žalovanými v mezidobí zaplacený; závazný právní názor ve smyslu ustanovení § 226 o.s.ř. se vztahoval k otázce platnosti smlouvy o půjčce, k rozsahu jí sjednaného plnění ve výši 700.000,- Kč a k datu splatnosti (1. 10. 1993). Opřel-li po doplnění dokazování soud prvního stupně svůj pozdější rozsudek o zjištění, že k uvedenému datu nastala splatnost celého dluhu ve výši 700.000,- Kč (plnění ve výši 750.000,- Kč nebylo prokázáno) a že žalovaní vrátili žalobcům celkem již 497.091,- Kč, takže na půjčce dluží 202.909,- Kč (žalobu tak zamítl ohledně 547.091,- Kč), šlo zčásti o závěr podložený změnou ve skutkovém stavu, který nijak nesouvisí s důvodem, pro který byl dřívější rozsudek zrušen, a pouze ohledně částky 13.620,- Kč (rozdíl mezi výši půjčky, jak ji dovodil soud prvního stupně ve svém prvním rozsudku, a výší, kterou následně určil v příčinné souvislosti se závazným právním názorem odvolacího soudu obsaženým ve zrušujícím usnesení) se uplatnila vázanost právním názorem odvolacího soudu. Přípustnost dovolání ve smyslu ustanovení § 238 odst. 1 písm. b/ o.s.ř. by proto bylo možno dovozovat jen ohledně části potvrzujícího výroku odvolacího soudu v rozsahu posledně uvedené částky, která však nepřevyšuje hodnotu 20.000,- Kč; v důsledku toho je přípustnost dovolání ustanovením § 238 odst. 2 písm. a/ o.s.ř. vyloučena.

Podle § 239 odst. 1 o.s.ř. je dovolání přípustné proti rozsudku nebo usnesení odvolacího soudu ve věci samé, jímž bylo rozhodnutí soudu prvního stupně potvrzeno, jestliže odvolací soud ve výroku rozhodnutí vyslovil, že dovolání je přípustné, protože jde o rozhodnutí po právní stránce zásadního významu. Přípustnost dovolání může odvolací soud vyslovit i bez návrhu. Ve smyslu odstavce 2 tohoto ustanovení jestliže odvolací soud nevyhoví návrhu účastníka na vyslovení přípustnosti dovolání, je dovolání podané tímto účastníkem přípustné, jestliže odvolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu má po právní stránce zásadní význam.

V posuzovaném případě žalobci napadají rozsudek odvolacího soudu v části, již rozsudek soudu prvního stupně potvrdil, aniž vyslovil přípustnost dovolání ve smyslu § 239 odst. 1 o.s.ř. a aniž by žalobci vůbec návrh na vyslovení přípustnosti před vyhlášením rozsudku odvolacího soudu učinili (§ 239 odst. 2 o.s.ř.). Proto ani z hlediska ustanovení § 239 o.s.ř. není v této věci dovolání žalobců proti rozsudku odvolacího soudu přípustné.

Přípustnost jejich dovolání v dané věci by mohla být založena toliko z důvodů taxativně uvedených v ustanovení § 237 odst. 1 o.s.ř. (§ 241 odst. 3 písm. a/ o.s.ř.). Podle této úpravy je dovolání přípustné proti rozhodnutí odvolacího soudu, jestliže v řízení došlo k vadám v tomto ustanovení uvedeným. Žalobci však netvrdí a ani z obsahu spisu nevyplývá, že by rozsudek odvolacího soudu některou z vad uvedených v § 237 odst. 1 o.s.ř. trpěl.

Z uvedeného je zřejmé, že dovolání žalobců směřuje proti rozhodnutí, proti němuž není tento mimořádný opravný prostředek přípustný. Nejvyšší soud proto jejich dovolání odmítl podle § 243b odst. 4 věty první a § 218 odst. 1 písm. c/ o.s.ř., aniž se mohl zabývat věcí z hlediska námitek uplatněných v dovolání.

Dovolání žalovaných proti rozsudku odvolacího soudu ve výroku o lhůtě k plnění, které je přípustné podle § 238a odst. 1 písm. a/ o.s.ř., dovolací soud neshledal důvodným.

Podle ustanovení § 160 odst. 1 o.s.ř. uložil-li soud v rozsudku povinnost, je třeba ji splnit do tří dnů od právní moci rozsudku; soud může určit lhůtu delší nebo stanovit, že peněžité plnění se může stát ve splátkách, jejichž výši a podmínky splatnosti určí.

Zákon, který zásadně předpokládá, že splnit povinnosti uložené rozsudkem je třeba v třídní lhůtě, umožňuje soudu, aby v odůvodněných případech určil lhůtu delší nebo stanovil splátky peněžitého plnění. Nevymezuje přitom, jakými kritérii se má soud při rozhodování o jiné než třídní lhůtě řídit a jaké okolnosti má posuzovat. V souladu s ustálenou soudní praxí (srov. např. rozhodnutí publikované pod č. 67 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, ročník 1966) se zpravidla důvody pro rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 160 odst. 1 věty za středníkem o.s.ř. odvíjejí od povahy projednávané věci, přiznaného nároku a osobních a majetkových poměrů účastníků. Není proto chybou, zvažuje-li soud mezi okolnostmi konkrétního případu např. výši dlužné částky, délku trvání prodlení, výši splátek, porovnává-li je s dopadem na situaci věřitele a přisuzuje-li zároveň jednotlivým kritériím různou závažnost. Žalovaným lze přisvědčit, že majetkové poměry strany, již je povinnost ukládána, jsou zpravidla podstatnou a významnou okolností pro rozhodování o lhůtě k plnění. Není však vyloučeno, aby jiné okolnosti byly shledány natolik závažnými, že soud k osobním a majetkovým poměrům povinného nepřihlédne.

V posuzovaném případě odvolací soud dovodil, že podmínky pro stanovení splátek nejsou dány především z toho důvodu, že částka 700.000,- Kč byla žalovaným poskytnuta již v roce 1991 se splatností ke dni 1. 10. 1993, a proto je výše splátek určených soudem prvního stupně v hrubém nepoměru s výší zbývajících dluhu, aniž považoval majetkové poměry žalovaných za podstatné vzhledem k délce doby, která uplynula. Jestliže v době, kdy odvolací soud rozhodoval (červenec 1998), uplynulo téměř pět let od data, kdy měla být půjčka v plném rozsahu splacena, a za tuto dobu bylo žalovanými uhrazeno 497.091,- Kč, je zřejmé, že z pohledu žalobců bylo splnění dluhu oddáleno přibližně tak, jako kdyby žalovaní plnili ve splátkách průměrně nižších než 10.000,- Kč měsíčně. Za takové situace by skutečně bylo z hlediska postavení věřitele nepřiměřené, aby zaplacení zbytku dluhu bylo umožněno ve splátkách ještě nižších (20.000,- Kč za tři měsíce, jak určil soud prvního stupně). Úvahu odvolacího soudu, že i bez bližšího zkoumání osobních a majetkových poměrů žalovaných nejsou za těchto podmínek důvody pro poskytnutí splátek, nelze proto označit za nesprávnou.

Podle § 212 odst. 1 o.s.ř. odvolací soud projedná věc v mezích, ve kterých se odvolatel domáhá přezkoumání rozhodnutí. Tímto rozsahem není vázán a/ ve věcech, v nichž lze zahájit řízení bez návrhu, b/ v případech, kdy na rozhodnutí o napadeném výroku je závislý výrok, který odvoláním nebyl dotčen, c/ v případech, kde jde o taková společná práva nebo povinnosti, že se rozhodnutí musí vztahovat na všechny účastníky, kteří vystupují na jedné straně, a kde platí úkony jednoho z nich i pro ostatní (§ 91 odst. 2), třebaže odvolání podal jen některý z účastníků, d/ jestliže z právního předpisu vyplývá určitý způsob vypořádání vztahu mezi účastníky.

I v odvolacím řízení se uplatňuje zásada, že soud je vázán návrhem; odvolatel svým odvoláním vymezuje rozsah přezkoumání činnosti odvolacího soudu jednak tak, že označí výroky, které napadá, jednak tak, že z kvantitativního hlediska vymezí rozsah, v jakém má být rozhodnutí soudu prvního stupně přezkoumáno. Kvantitativní stránka má však význam pouze u odvolání směřujícího proti

výroku, jímž bylo rozhodnuto o dělitelném plnění, např. zejména o zaplacení peněžité částky. V takovém případě je odvolací soud oprávněn přezkoumat pouze tu část rozhodnutí, která v důsledku odkladného účinku odvolání nenabyla právní moci (§ 206 odst. 1,2 o.s.ř.). Nejde-li o plnění dělitelné, je odvoláním dotčen a přezkumu podléhá celý výrok bez ohledu na to, jak ve vztahu k němu odvolatel své odvolání formuloval.

V posuzovaném případě napadli žalobci odvoláním výrok rozsudku soudu prvního stupně o lhůtě k plnění, který (byť se vztahuje k povinnosti peněžitého plnění) výrokem dělitelným není. Ačkoliv tedy odvolatelé nesouhlasili pouze s výší stanovených splátek, dotklo se jejich odvolání svým odkladným účinkem celého výroku o lhůtě k plnění a odvolací soud byl povinen a oprávněn přezkoumat jeho správnost nejen z hlediska výše splátek, nýbrž i ohledně splnění podmínek pro postup podle ustanovení § 160 odst. 1 věty za středníkem o.s.ř. Neshledal-li důvody pro poskytnutí splátek, nepřekročil rozsah odvolacího přezkumu a výrokem o třídní lhůtě splatnosti nezatížil řízení jinou vadou ve smyslu ustanovení § 241 odst. 3 písm. b/ o.s.ř.

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Nový zákon o veřejných dražbách, aukce a obálkové metody](#)
- [Pohled přes hranice - natáčení pornografických klipů jako důvod výpovědi z nájmu bytu](#)
- [Nařízení EU o umělé inteligenci a jeho dopady na využití jazykových modelů v advokátní praxi](#)
- [Revize zájezdové směrnice: co přináší, co hrozilo a co to znamená pro praxi](#)
- [Kupní smlouva o převodu nemovitosti bez uvedení výše kupní ceny](#)
- [Druhá „tlačítková novela“: povinné tlačítko pro odstoupení od smlouvy](#)
- [Souhlas s veřejným užíváním pozemku jako překážka nároku na bezdůvodné obohacení - nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 2541/25](#)
- [Kupní smlouva bez přesného určení kupní ceny](#)
- [Byznys a paragrafy, díl 36.: Doložka o mlčenlivosti](#)
- [Detekce podezřelého obchodu v kontextu hazardních her](#)
- [AI omnibus](#)